

[Kjeld Olesen.]

Som sagt finder vi, at det er temmelig halsløs gerning, hvis vi på nuværende tidspunkt skulle bore os ned i, hvilke muligheder der ligger i udviklingen. Vi mener, at hvad der videre skal ske, må afhænge af selve situationen.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale forslaget her ved anden og sidste behandling.

Så vil jeg gøre et par, skal vi sige afsluttende bemærkninger, efter at vi efterhånden har været igennem adskillige debatter.

Jeg synes, at det her ved tredjebehandlingen af de mange forslag også skal med, at der jo findes en verden uden for denne sal. Jeg synes, det skal med, det, som står klart for enhver, der forsøger med god vilje at lodde stemningen, at dette forlig er blevet modtaget i befolkningen på en meget positiv måde, ja, man kan sige med en meget stor lettelse. Først og fremmest fordi der altså nu er sket noget herinde i folketinget i en meget vanskelig situation. Og så tror jeg også, at det har noget at gøre med, at der bag dette forlig er tale om de 122 mandater.

Jeg synes også, jeg vil sige, at debatten, vi har haft — jeg tænker også på førstebehandlingen — har vist, at der er nogle herinde, der ligesom undervurderer befolkningens vurderingsevne. Jeg synes, at befolkningens reaktion er udtryk for betydelig mere modenhed og betydelig større forståelse for problemernes omfang, end man kan finde i diverse forslag.

Jeg tillod mig under førstebehandlingen bl. a. at karakterisere fremskridtspartiet med ordene, at der er tale om en komplet manglende forståelse for situationens alvor. Jeg synes, at det står meget tydeligt under den behandling, der har fundet sted siden, at dette er blevet sagt med rette. Jeg synes, at erfaringerne efter har understreget disse ord. Man kan jo ikke lade være med at tænke på, hvad der ville være sket, om fremskridtspartiet havde haft mulighed for at virkeliggøre dele af deres såkaldte politik. Jeg kan ikke huske tallene nøjagtigt. Var det imellem 100.000 og 200.000 offentligt ansatte, der skulle have været fyret? Jeg kunne nævne en lang række andre eksempler, der fortæller, at det ganske simpelt, om det blev til virkelighed, ville være en kaotisk og aldeles uoverskuelig situation, soci-

alt, økonomisk osv., vi ville komme til at stå i.

Men nu vel, vi konstaterer atter en gang, at fremskridtspartiet arbejder efter devisen, at blot man fortæller en usandhed tilstrækkelig mange gange, ja, så bliver det forhåbentlig troet. Befolkningen ved udmærket godt, at internationale konjunkturer er nede i en bølgedal. Den ved udmærket godt, at problemerne ikke løses ved en forenklet trylleformular. Derfor synes jeg, at der vil være meget godt i, at befolkningen fik mest muligt kendskab til de betænkninger, som fremskridtspartiet har præsteret i forbindelse med de mange lovforslag, hvor det gennemgående tema er, at blot vi afskaffer indkomstbeskatningen, så klares alt.

Jeg kunne tænke mig at komme med en opfordring til fremskridtspartiet, og det skal være: lov os at blive ved. Vi skal nok gøre vort til at afsløre hulheden og det politiske bedrag, der i virkeligheden er tale om, men jeg erkender, at det mest effektive middel, der gives, er, at fremskridtspartiet fortsætter med sin selvafløsning, gør det stadig mere klart for befolkningen, at det, der er målet, jo er et samfund, hvor den stærke skal have ret, et samfund, der er baseret på en egoisme, der ligger et helt andet sted end det, vi har forbundet med begrebet: et humanitært velfærdssamfund.

Så vil jeg også gerne gøre et par bemærkninger til den anden side i salen, og det er bemærkninger til kommunisterne, til VS, og jeg vil sige desværre også i en vis udstrækning til SF.

Der har lydt hårde ord mod socialdemokratiet. Der har heroppefra været profeteret om reaktioner. Der har ikke mindst fra hr. Knud Jespersens side været talt meget om arbejdspladserne og om, hvordan arbejdspladserne vil reagere over for det, der er sket herinde. Vi har under udvalgsbehandlingen haft besøg af de, jeg var lige ved at sige efterhånden rutinerede professionelle deputationsgængere. Der har vi også hørt lignende toner, og så kan man spørge: hvad er det egentlig, der ligger bag de mange ord fra hr. Knud Jespersen og fra andre om dette med reaktionerne? Ja, jeg kan bedst fremstille situationen ved f. eks. at spørge hr. Knud Jespersen: hvad er der egentlig blevet af den demonstration herude på Slotspladsen, som skulle bruges til at påvirke os